

PĚKNÁ VYHLÍDKA

6/2013

MĚSÍČNÍK SBORU ADVENTISTŮ 7. DNE V SOKOLOVĚ, KRASLICKÉ 494

Znovunalezený Petr Pánek: Našel jsem to nejvzácnější, co jde v tomhle světě najít

„Veselá kopa“, výborný kuchař, srdečný, přemýšlivý člověk plný hlubokých otázek, to je Petr Pánek, dlouholetý člen sboru adventistů v Sokolově. V životě poznal bolestné pády, pocity marnosti, nejistoty, ale poznal také milosrdnou Boží náruč, naději a zázračné uzdravení. Jeho příběh silně dokazuje Boží přítomnost v životě každého člověka, který jej hledá a spoléhá se na něj. Z Petrovy rodiny vyzářuje klid, pohoda a láska.

Odkud pocházíš?

Narodil jsem se roku 1961 v Sokolově, kde žiji dosud. Se svými rodiči a o tři roky starším bratrem Michalem jsem prožil pohodové a šťastné dět-

ství. Přestože naši rodiče nebyli věřící, naše rodina byla bezproblémová a harmonická, rodiče nám byli příkladem.

Jezdili jsme hodně na výlety, v zimě na hory, v létě na dovolené, hodně se nám věnovali. S bratrem jsme byli podobného smýšlení, měli jsme vždy takového stejného životního ducha, shodovali jsme se v názorech, poslouchali stejnou muziku.

(Pokračování na další straně)

TIP NA KNÍŽKU

Maxwell Arthur Stanley
Tajemství jeskyně

Sytili hladové, těšili smutné, pomáhali chudým. Ale kdo? Kniha od Maxwella Arthura Stanleyho

Tajemství jeskyně je určena především dětem. Od začátku do konce knihy udržuje příběh třináctiletého kluka Roye Wallaceho, který se snaží rozluštit podivné záhady v jedné staré skotské rybářské vesničce, čtenáře v napětí. Roy přijede do vesnice se svým otcem, aby vypomohl svému strýci v obchodě. Zjistí, že se zde dějí nepochopitelné věci. Nikdo si nedovede vysvětlit, jak je například možné, že se u postele staré nemocné paní objeví krabička sušenek, chleba a vykuchaná ryba, nebo se po dvou dnech vrátí na původní místo odcizené hodiny, které byly rozbité a nyní jsou opravené. Roy se

(Pokračování na další straně) 1

stane detektivem a pátrá po těch, kteří tajně dělají dobré skutky. Vyptává se vesničanů a rozumuje s novými kamarády z vesnice, Oscarem a Brunem. Postupně zjišťuje, že všechny stopy vedou k nedaleké jeskyni. Rozhodne se ji tedy na vlastní pěst prozkoumat a tak objevit její tajemství. Najde někoho, nebo za záhadami stojí anděl? Odpovědi se dočkáte na konci knihy, kterou jsem přečetla jedním dechem a která mi připomněla filmový příběh francouzského režiséra Jeana-Pierra Jeuneta Amélie z Montmartru. Amélie jednoho dne objevila ve svém bytě ukrytý poklad v podobě staré krabice s památkami na dětství někdejšího nájemníka a rozhodla se po letech doručit krabici jejímu majiteli. Od této chvíle pak pomáhala tajně zlepšovat a napravit okolní svět dobrými skutky. Hezký zážitek při četbě s dětmi!

Hana Kábrtová

Znovunalezený Petr ...

(Pokračování ze strany 1)

Zvlášť před vojnu jsme se takto sblížili a stále se navštěvujeme. Žije s rodinou u Jihlavy.

Kam jsi chodil do školy?

Chodil jsem nejdřív na 1. ZŠ v Sokolově, a když jsem se měl rozhodovat, kam půjdu dál, přál jsem si být cukrář nebo kuchař. Hodně mě bavilo dělat různé dobroty a dorty, šlo mi to. Na cukráře jsem ale neměl požadovaný prospěch a jako kuchař bych musel na internát. To se ale neslučovalo s mojí svobodomyšlnou duší. Nebyl jsem zvyklý poslouchat a tušil jsem, že bych s tím mohl mít na internátě problémy. Tak jsem se šel učit prodávčem.

Jaké máš pracovní zkušenosti?

Po vyučení jsem šel na vojnu v Jincích a hned potom nastoupil na Jednotu (*spotřební družstvo za komunismu, dnes Coop – pozn.red.*) jako prodáváč. Rok jsem dělal domovníka na Horské Boudě v Jáchymově, část života jsem pracoval na šachtě a nějaký čas jsem podnikal v oblasti zdravé výživy. Teď pracuji třináctým rokem jako skladník.

Jak se ti žilo za komunismu?

Nesouhlasil jsem s režimem, ale nijak zvlášť jsem proti němu nevystupoval. Měl jsem delší vlasy, poslouchal zakázanou muziku a rád četl literaturu tzv. na indexu. Po vojně jsem asi deset let vedl hlavně hospodský život.

Kdy se začal tvůj život měnit?

Jako Sokolovák jsem se dost přátelil s Tomášem Kábrtem, se kterým jsme bydleli kousek od sebe, ale taky s Petrem Procházkou zvaným Chajda, Lubošem Králem a dalšími lidmi. Žili podobný život jako já. Rodiče z toho byli zklamaní, maminka mě chtěla dokonce poslat na protialkoholní léčení, ale se mnou to bylo marné. Život po hospodách a zábavách mi zpočátku vůbec nevadil. Až po těch deseti letech opíjení mi nějak začalo docházet, že něco není v pořádku. Hodně mých známých z hospod například spáchalo sebevraždu, kamarádi se ženili a zase rozváděli, bylo to takové zvláštní, stále stejné, nikam to nevedlo. Nevěděl jsem, co s tím, dokonce mě to budilo i ze spaní. Vrcholem všeho byla ale zvláštní proměna mého kamaráda Tomáše. Postupně se mi totiž začal

měnit před očima a já nechápal, co je příčinou. Přestal jíst maso a dokonce i pít alkohol. Šokovalo mě to, pořád jsem se divil a dával mu to asi dost nevybíravě najevo. Jeho dívka Hanka (dnes Kábrtová) si myslěla, že se Tomášovi posmívám, ale tak to nebylo. Jednou jsme například jeli do Polska na nějakou akci. Byla tam spousta jídla a pití. Já mu třeba řekl: „Nejsi blázen? Tolik levného masa tu nabízejí a ty jíš jen nějaké drobyky?“ On mi ale nic nevysvětloval a já si jen lámal hlavu s tím, co za tou proměnou stojí. Jednou v sobotu jsem zase potkal jiného známého z hospody, Luboše Krále se svojí dívkou Janou. Oba byli slavnostně oblečení, Luboš měl na sobě oblek. Byl jsem překvapený, znal jsem ho jen v odbraných riflích a bundě z hospody, a teď tohle.

(Pokračování na další straně)

A úplně stejně se pak proměňoval i Chajda. Nevěděl jsem pořádně proč. To byly počátky mojí cesty k Bohu, ale ještě jsem nad tím takhle nepřemýšlel.

A co láska? Měl jsi v té době dívku?

Ano. S Tomášem jsme se těsně před revolucí vydali na zábavu do Chranišova, kde jsem se dostal do silné „nálady“. Přesto jsme se seznámili se dvěma dívkami, Hankou Eliášovou a Hanou Mertlovou, která se později stala mojí první manželkou.

Jak do tvého života vstoupil Bůh?

Jednou nás s Hankou někdo pozval na přednášky o biblické knize Daniel. Myslím, že to byl zrovna Tomáš Kábrt. Přednášel tehdy v sokolovském sboru bratr Šroll a mě to dost zaujalo. Začal jsem potom jezdit i do Karlových Varů na výklad Bible, který vedl nejdřív Míra Filipec a potom bratr Kysílko. Svě posluchače vždy na závěr vyzval, aby se zamysleli nad tím, co slyšeli, a rozhodli se. Musel jsem o tom hodně přemýšlet. Cítil jsem, že mám jedinečnou příležitost se svým životem něco udělat a že už se to nemusí opakovat. Jeden březnový pátek roku 1990 jsme měli s Hankou společný křest a hned následující neděli i svatbu. Křtil nás bratr Šroll v bazénku sokolovského sboru. Rok po svatbě se nám narodil syn Tomáš a v roce 1994 syn Jan.

Žila rodina podle křesťanských principů?

Zpočátku ano, vedli jsme k víře i naše kluky, ale postupně jsme Pána Boha opouštěli. Odsunuli jsme ho na vedlejší kolej a manželství se nám začalo rozpadat. Bůh se nám stával čím dál víc tabu. Přestali jsme dokonce chodit i do sboru, synové tam byli naposledy kolem 96. roku.

Kde jsou tvoji synové teď?

Žijí se svou mámou. Tomáš vystudoval Střední stavební průmyslovku v Lokti a pracuje jako projektant. Jan je instalatér, ale pořádnou práci zatím nenašel. Učí se německy, aby měl víc možností. Vídáme se, chodí k nám na návštěvy.

Jak se dívají na tvé křesťanství?

Doufám, že se to v nich jednou zlomí a Pána Boha najdou i oni. Moc bych si to přál. Často mě trápilo, že mají kvůli rozvodu poškozené dětství. My jsme s bráchou vyrůstali v úplné rodině, přál jsem si totéž i pro ně, ale dát jsem jim to nedokázal. Oba zvu na různé sborové akce, někteří lidé ze sboru pro ně nejsou cizí, ale zatím nemají odvahu přijít.

Jak jsi po rozvodu žil?

Špatně. Dostal jsem se na úplné dno. Nejenže jsem těžce prožíval rozvod, ale navíc mi v té stejné době zemřel táta a taky jsem přišel o práci. Nevěděl jsem kudy kam. Nejhorší pro mě bylo dostat se zpátky do sboru, nějak mi to nešlo. Párkrát jsem tam měl nakročeno, byl jsem odhodlaný tam jít, ale vždy mě něco zastavilo. Do hlavy se mi vnucovaly myšlenky, že mám u Pána Boha zavřené dveře. Zároveň jsem věděl, že do světa už taky nepatřím. Potkával jsem staré známé, Ivana Kudrhalce, Novákovy, zvali mě, abych přišel, ale já nemohl, něco mě pořád brzdilo. Myslel jsem si, že už nemám šanci. Kluky jsem měl jednou za 14 dnů na víkend a 1 celý měsíc v létě. Jenže jak dospívali, byli i jejich návštěvy čím dál vzácnější, cítil jsem se úplně sám.

Myslel jsi při tom více na Boha?

Snažil jsem se, modlil se, ale nic se nedělo, odpovědi nepřicházely. Až když jsem se začal modlit konkrétně za práci, přišla odezva. Potkal jsem Jardu Toupala, který mě na jednu práci upozornil. Zkusil jsem se tedy o ni ucházet a vyšlo to. Měl jsem radost a začínal jsem zase věřit, že mě Bůh slyší. Přál jsem si ale také mít zase rodinu, hledal

Se syny Tomáškem (uprostřed) a Honzíkem (98)

jsem ženu přes internetové seznamky, ale dlouho to nemělo úspěch. Začal jsem se tedy modlit za to, abych k sobě tu správnou ženu pomocí Boha našel. Chtěl jsem, aby bydlela poblíž a aby byla věřící, proto jsem hledal na křesťanské seznamce. Jedna mě tam zaujala, tak jsme si začali dopisovat. Jednoho dne mi napsala, že v sobotu jde do sboru. Já netušil, ke kterému společenství patří, a najednou jsem zjistil, že je adventistka jako já. Byla to Irenka z chebského sboru. Byla to další Boží odpověď na mé modlitby a můj návrat do sboru byl o to jednodušší.

Bylo snadné vyrovnat se v novém vztahu se svou minulostí?

Věděl jsem, co říká Bible o rozvodech, a proto jsem byl i já na pochybách. Irenka byla také rozvedená, ptali jsme se, jestli spolu vůbec můžeme být. Modlili jsme se za náš vztah. Nechtěli jsme se řídit jen naší vlastní vůlí. Přesto nám žádný člověk nemohl jednoznačně odpovědět. Ani z biblických příběhů jsme si nemohli brát příklad, situace každého člověka je vždy jedinečná a originální, bylo potřeba si to vyřešit především s Bohem. Po jedné modlitbě mě zaplavilo hřejivé teplo a klid. Pocítil jsem, že jdeme s Irenou správnou cestou. Vyřešili jsme to svatbou a vzali se. Abychom ale nepobuřovali ty, kteří nový sňatek z biblických důvodů striktně odmítali, přestali jsme být členy církve. Nechtěl jsem dávat záminky těm, kteří by to odsuzovali. Cítíme, že do Boží rodiny patříme i přes to.

Jak vnímáš náš sbor?

Moc se mi líbí část Bible z 1. Korintským 12, 12–26, kdy se lidé v církvi přirovnávají k údům. Každý v našem sboru je jeho důležitou součástí a plní určitou funkci. A když se mi nějaký úd nelíbí, přestane fungovat tak, jak by měl, tak to přeci nevýřeším tím, že ho vyhodím. Z našeho sboru jsem někdy odcházel unavený nebo třeba i naštvaný, nerozuměl jsem chování některých lidí, ale poslední dobou náš sbor kvete, je živý, každý, kdo ho navštěvuje, mě může oslovit, poučit a předat zkušenost. Je to očividně dílo Ducha svatého a totéž bych přál i jiným sborům. Modlím se za ně. Moc se mi také líbí náš web a rozhovory v Pěkné vyhlídce. Právě zkušenosti lidí, které z našeho sokolovského sboru znám, mi dávají naději. To je pro věřícího člověka asi to nejdůležitější, vidět, jak to funguje u jiných lidí. Příběhy z daleka jsou také zajímavé, ale neoslovují mě tolik, jako příběhy lidí z našeho sboru. Jednou jsme se s Irenou vypravili na návštěvu sboru v Plzni. Bratr Zvolánek měl kázání o odpuštění. Nemohl jsem uvěřit, když jsem slyšel, že vypráví příběh o smíření našeho bratra Ivana Kudřalce. Bylo moc příjemné to poslouchat a vědět, že je to stoprocentní pravda. Příběh už jsem totiž předtím slyšel přímo od Ivana v Sokolově.

Co bys poradil lidem, kteří jsou na dně, jako jsi byl dříve ty?

Poradil bych jim, aby se modlili a pevně důvěřovali Bohu. Aby ani v depresích nepřestávali doufat a trpělivě čekali na Boží odpověď. Teprve když jsem si toto uvědomil a zklidnil se, ucítil jsem změnu. Věci se začaly dařit v každém ohledu. Rozhodl jsem se tehdy i zdravě jíst, zhubl jsem tak, že mě lidé nepoznávali, ale já to potřeboval :-).

Jak bys jim představil Boha?

Když jsem do církve vstupoval před více než dvaceti lety, hodně jsem stavěl na zásadách zdravého životního stylu, které bylo nutné okamžitě začít dodržovat. Dnes bych je vysvětloval až jako poslední. Nejdůležitější je poselství o záchraně, to, že Bůh miluje každého člověka i s jeho chybami a neřestmi. Člověk musí sám nejdříve přijmout Ježíše do svého srdce a teprve potom mu dochází, co je v jeho životě špatné a co může a chce změnit. Okolí by takového člověka mělo přijímat úplně stejně, s láskou a trpělivostí. Dívat se na něj skrze Krista, a když už napomínat, tak laskavě a přátelsky. Upozornit na nějakou vážnou chybu by si měl dovolit jen ten nejbližší člověk.

Chceš něco říct na závěr?

Moc bych si přál, aby se náš sbor rozrůstal tak, jako do těchto dnů, abychom byli přístavem pro všechny opuštěné a bloudící duše, za které máme odpovědnost a byli příkladem pro naše okolí i rodiny. Také bych chtěl připomenout všechny, kteří z různých důvodů odpadli nebo přestali docházet do společenství, aby zůstávali v našich srdcích a mysleli jsme na ně na modlitbách. Sobe bych přál, aby světlo, které mi dalo ten správný směr, zazářilo i pro mé blízké v naší rodině. Děkuji ti za nápad vydávat rozhovory v Pěkné vyhlídce, protože se můžeme i touto cestou navzájem lépe poznávat. Sedáváme společně léta ve sboru a zdá se, že toho o sobě navzájem moc nevíme, a je to někdy škoda. A tak se loučím slovy Pána Ježíše v Evangelii podle Jana 13,34-35.

Děkuji ti za pěkný a příjemný rozhovor i výbornou večeři.

Ivana Chalupová

Více na: [//sokolov.casdc.cz](http://sokolov.casdc.cz)

Se současnou manželkou Irenou

V nemocnici začaly bohoslužby

V sokolovské nemocnici začala na základě smlouvy od dubna tohoto roku dobrovolnická duchovní služba farářů či kazatelů místních církví - evangelíků, baptistů, katolíků, husitů a adventistů. Na starost dostali nejdříve oddělení dlouhodobě nemocných.

„Scházíme se s pacienty každé pondělí od 14 hodin na pravidelné bohoslužbě v rehabilitační místnosti oddělení ve druhém patře,“ informoval místní kazatel církve adventistů Bohuslav Zámečník. Ve vedení bohoslužeb se faráři střídají. Bohuslav Zámečník vedl svoji první bohoslužbu 6. května. Po představení se, kdy vyprávěl několika přítomným pacientům o své prodělané těžké nemoci, kázal z Božího slova. Zahrál i na kytaru a zazpíval s ostatními, kterým přinesl texty písní na motivy knihy Abakuk ze Starého zákona, třetí kapitoly, 17. verše: I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jásosem oslavovat Hospodina, jásat ke chvále Boha, který je má spása. „Jedna z pacientek, katolička, mi vyprávěla, jak se léčila v nemocnici v Praze a tam narazila na moc hodného lékaře, který se také jmenoval Zámečník. Ptala se, jestli nejsme náhodou příbuzní,“ vyprávěl Bohuslav Zámečník. „S radostí jsem jí řekl, že to byl můj syn,“ dodává s úsměvem. Svět je malý a o „náhody“ tu není nouze! Další bohoslužba adventistů bude v nemocnici 10 června. V červnu se

také uskuteční setkání všech farářů s vrchními sestrami na téma potřeb, které mají pro svá oddělení. Do budoucna se počítá s bohoslužbami i na interním oddělení. „Za to, že můžeme chodit povzbuzovat nemocné lidi i jejich rodiny do sokolovské nemocnice, vděčíme jednak Evropské unii, která doporučuje nemocnicím zřídit kapli a duchovenskou službu, a jednak Petře Blažkové, hlavní sestře nemocnice, která je práci duchovních nakloněna,“ vysvětlil B. Zámečník. (hk)

Přispějme na letenku studentu Marshalovi

Bangladéšský student Marshal Hem-brom byl s naší pomocí přijat ke studiu septimy a oktávy na gymnázium Open Gate v Babicích u Prahy, kde získá mezinárodní maturitu. Jeho studia zaplatí nadace Kellner Foundation. Sháníme nyní prostředky na jeho letenku do ČR v hodnotě 13 tisíc korun. Každý, kdo chce pomoci, se může obrátit na Hanu Kábrtovou, tel. 733 380 259.

Jak můžete pomoci dětem v Bangladéši

Humanitární organizace ADRA pomáhá dětem v Bangladéši v jejich vzdělávání. Je několik možností, jak se zapojit. Tou první je vybrat si na stránkách www.banglakids.cz dítě, které bude zájemce nebo skupina zájemců (školní třída, pracovní kolektiv apod.) finančně podporovat. Měsíčně se posílá od 450 do 650 korun, záleží na typu školy. Za tyto peníze dítě nejen studuje, ale dostane i školní oblečení, jídlo i ubytování. Ještě levnější možností je připojit se k dárcům sokolovského sboru při podpoře čtyř stávajících dětí jakoukoli částkou kdykoli během celého roku. Kdyby se jednalo o pravidelné měsíční příspěvky více dárců, může sbor adoptovat další dítě. Ve sboru má výběr peněz pro adopci na dálku na starosti Helena Vosátková. (hk) 7

Láska v umaštěné tašce

„Miluju tě,“ zaznívá v každém díle různých amerických seriálů snad v každé druhé větě. Přitom obsahem jsou nekonečné nevěry, podvody, lži, a nespali tam každý s každým, je ještě před námi několik sad pokračování. Tak tohle je prý láska, učí nás televize. Život je ale jiný. Láska nejsou slova, láska jsou činy. Vzpomínám na nejkrásnější vyjádření lásky mého otce ke mně. Nikdy mi neřekl, že mě miluje, nikdy mě nevzal na klín, neuměl se k nám dětem přiblížit. Přitom vím, jak hluboce nás miloval. On sám svého tatů nepoznal a babička na něj neměla čas. Musela vydělávat peníze, a tak vyrůstal se strejdou a tetou a rodinnou lásku prakticky nezažil. Od 14 let se o sebe staral sám. Vyučil se kovářem a v 17 letech nastoupil do armády, aby měl kde bydlet a co jíst. Moji maminku si vzal již se dvěma syny, manžel jí padl ve válce. Narodil jsem se jim já a také moje mladší sestra Hana. Táta mezi námi dětmi nikdy nedělal rozdíl. Pamatuju si, jak pracoval jako kovář na lomu Silvestr. Koval řetězy, které spojovaly vozíčky na uhlí. Do práce jezdil na kole a vozil si s sebou v takové umaštěné tašce svačinu. Tenkrát nebyla žádná hojnost, takže svačina se skládala z chleba s margarínem a k tomu v uzavíratelné bandasce velmi sladká káva z melty. Já jsem byl stále takový

nedojezený, takže jsem jednou, bylo to na podzim, do té jeho tašky nakoukl. Našel jsem v ní kovárnu vonící zbytek svačiny, kousek chleba a trochu sladounké vychlazené kávy. To byla panečku dobrota. A tak jsem se do tašky vpravoval častěji. A vždycky jsem v ní našel větší zbytek chleba a více kávy. Měl jsem radost a vždycky jsem si náramně pochutnal. Teprve po mnoha letech, jako starší pán, který má velké již svoje děti a také dvě vnučky, jsem pochopil, že zbytky, které jsem jedl, nechával pro mě táta záměrně. Vyjadřoval mi tak svoji lásku ke mně. Jsem dojatý pokaždé, když si na tyto chvíle vzpomínám. Předávat lásku bližním lze skutečně mnoha způsoby. Já ji nacházel ve sladké meltové kávě.

Bohuslav Zámečník

Staří kamarádi teď i bratry v Kristu

S Petrem Pánkem jsme společně vyrůstali v sokolovské ulici Jednoty, kde jsme bydleli v jednom činžáku. S dalším sousedem - vrstevníkem, Radkem Kovaříkem, jsme na dvoře za domem pořádali různé potrhle akce jako improvizované maňáskové divadlo s doprovodem tvrdé rockové hudby z muzeálního páskového magnetofonu Sonet nebo jízdu hrůzy na dvoukoláku zhasnutým sklepem domu plným vybařujících strašidelných maškar a zakrvácených mrtvol. Převzali jsme tak štafetu po našich starších bratrech, kteří na tomto dvoře k nemalé zuřivosti dospělých zapalovali mohutné táboráky s pečením brambor kradených ze sklepa sousední restaurace a jídelny "T600" a v zimě stavěli ze sněhu několikapatrové sněhové hrady s hladomornou pro nás nebohé mladší sourozence - zločince. "Podzemní" zábavy nám vydržely i do dospívání, kdy jsme ve sklepe Kovaříkových zřídili doupe pro pití piva získaného v nedalekém výčepu pod záminkou otcovy řízně do objemné bandasky, poslech školou nedoporučované hudby, vylepování obrázků hudebních skupin a krasavic z pod rukou získaných západních časopisů a nekonečné rozhovory náctiletých o životě a svobodě.

(Pokrač. na poslední straně)

Představujeme Valču Kováčovou

téměř žádné sborové akce jak pro dospělé, tak pro děti.

Valince je deset let a chodí do 4. třídy. Dobře se učí. Jejím nejoblíbenějšími předměty jsou tělocvik, angličtina a výchovy tělesná a výtvarná. Ve škole občas živelně diskutuje s učiteli o problematice vzniku světa. Valča směla a statečně představuje Pána Boha jako jediného stvořitele veškerého života, přestože se u některých vyučujících setkává s nepochopením.

Nejmilejší přítelkyní je Lenička Ročkárová, se kterou si Valča ráda maluje a chodí ven. Občas přespává jedna u druhé, a když to jde, chodí i do sboru společně. Doma pomáhá mamince při péči o Kubíčka, vynáší koš a někdy připravuje svému strýci svačinky do práce. Momentálně je celá rodina ve fázi stěhování do Habartova, kde získala do pronájmu byt. Její tatínek žije v jiné části Sokolova, občas jej Valča navštěvuje.

O sokolovském sboru si myslí, že je hezký. Cítí se v něm dobře. Dozvídá se tu o Pánu Bohu, jsou to prý jiné věci, než slýchá ve škole. Ve sboru má spoustu velkých i malých přátel. Nejvíce si rozumí se Zuzkou Chalupovou, Agátkou Dugovou a Markétkou Procházkovou. Z kluků ji zajímá hlavně Tomášek Procházka, protože je s ním prý velká legrace.

Moc ji baví sobotní školka, hlavně čtení biblických příběhů, zejména příběh královny Ester, na které obdivuje její statečnost, že riskovala a přiznala se ke svému židovskému národu. Má moc ráda učitelku sobotní školky Ivanku Chalupovou pro její hezký úsměv a laskavost. Kázání ji nejvíce oslovuje od strejdy Jirky Bauera, Tomáše Kábrta a moc ráda má také vyprávění Haničky Kábrtové, a to proto, že její příhody jsou vždy velmi napínavé. Oblíbené jsou ale také příběhy pro děti před kázáním, které prý nejlépe vypráví Míša Bauerová a strejda Chajda, který při tom dělá legrační věci, jako si například stříhá vlasy a podobně. Až vyroste, chtěla by být učitelkou v mateřské školce.

Valčo, co si myslíš o Pánu Bohu?

Je milosrdný, chce pro nás jen to nejlepší, obdarovává nás, například zpěvem, stará se o nás. Líbí se mi, že když Adam s Evou snědli zakázané ovoce, tak jim neřekl, že je zabije, ale přišel je zachránit. Pořád je šance se zachránit. Já věřím v Boží království a přála bych si, aby tam se mnou jednou byli všichni, které mám ráda – maminka, bráška, Ivanka a celá naše sborová rodina...

Více na: [//sokolov.casd.cz](http://sokolov.casd.cz)

ICH

Stále usměvavé, laskavé a milé děvčátko s dlouhými hnědými vlasy, to je Valinka Kováčová ze Sokolova. Do sboru začala chodit před dvěma lety, kdy se vlivem složité rodinné situace ocitla se svojí maminkou a malým bráškou Kubíčkem v azylovém domě pro matky s dětmi v Sokolově. Předtím nějaký čas bydlela v Kynšperku nad Ohří, kde navštěvovala evangelický kostel. Prostředí křesťanů ji přitahovalo vždy.

Valinka je nepostradatelnou součástí našeho společenství. Není neobvyklé, když se Valča pomodlí na úvod bohoslužby, nebo když za kazatelnou ostatním předčítá verše z Bible. Vystupuje při zpěvu křesťanských písní, vybírá příspěvky věřících na dobročinné účely. Chudým dětem z Bangladéše poslala plnou tašku svých hraček, pravidelně jim také posílá obrázky se vzkazy. Je na ni spolehnouti, nechybí na

Pozvánka na svatý křest

Sokolovský sbor církve adventistů pořádá v pátek 21.6. slavnost svatého křtu nových členů církve. Sraz je v 18 h v modlitebně v Kraslické ulici. Křest se uskuteční podle počasí a množství příchozích v křtelnici modlitebny nebo v přírodě - jezeře Michal. Každý je srdečně zván, vítány jsou i pokrmky k následnému společnému posezení.

Staří kamarádi...

(Pokračování ze strany 5)

Po dosažení vysněných 18 let věku a hippiesovské délky vlasů jsme se ze sklepa přesunuli do hospody U stadionu, odkud jsme vyráželi za "bigbítem", pod širák do lesů, na toulky Prahou a dalšími (výcho-do)evropskými městy. Když jsem objevil mnohem větší, duchovní svobodu v Kristu, a dával jsem to znát, Petrovi to nešlo pod nos. A taky to dával znát. Pořád se do mě před ostatními třefoval tím jeho pověstným humorem. Nejdřív mě to štválo, ale pak mi došlo, že tak vlastně projevuje zvědavost a zájem. A čím víc si mě dobíral, tím víc jsem se za něj modlil a byl jsem v pohodě. Nakonec se i jemu Ježíš zjevil v jeho životě a skrze něj se zjevuje zase dalším lidem včetně mě. Děkuji za to Bohu i za to, že mého kamaráda a teď i bratra v Kristu tak mocně tahá ze všech průšvihů života a žehná mu. I nám ostatním ve společenství s ním.

Tomáš Kábrt

AKCE V ČERVNU

- SOBOTA 1.6.** 9:30 Sobotní biblická škola: *Den Hospodinův (Sofonjáš)* 11:00 kázání: H. Kábrtová, modlitebna Kraslická 494
- PÁTEK 7.6.** 17:00 Sraz v Sokolově, Kraslické 494, na Víkend s Pohlazením v Horní Blatné, v 19:00 tamtéž Velký příběh Bible s Hanou Kábrtovou
- SOBOTA 8.6.** 9:30 Okrskové shromáždění v K. Varech - Doubí, Plzeňské 49, s Pavlem Zvolánkem z Prahy, v Sokolově skupinka s Hanou Kábrtovou, Sobotní biblická škola: *Nejdůležitější věci patří na první místo (Ageus)*
- PONĚLÍ 10.6.** 14:00 Bohoslužba s kaplanem Bohuslavem Zámečnickem, rehabilitační místnost oddělení dlouhodobě nemocných ve 2. patře Nemocnice Sokolov
- ÚTERÝ 11.6.** 18:00 Srozumitelný úvod do Bible: *Ježíš a ženy*, vede Tomáš Kábrt, Městská knihovna Loket
- ČTVRTEK 13.6.** 18:00 Srozum. úvod do Bible: *Ježíšova podobnost o víně*, vede T. Kábrt, Městská knihovna v Chodově
- PÁTEK 14.6.** 15:30 Pro děti: Pathfinder, 19:00 Velký příběh Bible s Kábrtovými, modlitebna Kraslická 494
- SOBOTA 15.6.** 9:30 Sobotní biblická škola: *Poselství plné naděje (Zachariáš)*, 11:00 kázání: T. Kábrt, 13:00 Odpolední program: Kábrtovi, modlitebna Kraslická 494
- PONĚLÍ 17.6.** 18:00 Srozumitelný úvod do Bible, *Desátky aneb O nezávislosti*, vede Tomáš Kábrt, Klub Šnek v bývalém kině v Kraslicích
- PÁTEK 21.6.** 15:30 Pro děti: Pohlazení s Ivanou Chalupovou, 18:00 Svatý křest nových členů církve, modlitebna Kraslická 494
- SOBOTA 22.6.** 9:30 Sobotní škola: *Nejvzácnější dar nebes (Zachariáš)*, 11:00 **Památka Večeře Páně**: B. Zámečník, 13:00 odpolední program: Posezení u prostřeného stolu, modlitebna Kraslická 494
- PONĚLÍ 24.6.** 18:00 Srozumitelný úvod do Bible, *Muž a žena v Bibli*, vede Tomáš Kábrt, Klub Šnek v bývalém kině v Kraslicích
- ÚTERÝ 25.6.** 18:00 Srozum. úvod do Bible, *Bůh, který se ptá*, vede T. Kábrt, Městská knihovna v Lokti
- ČTVRTEK 27.6.** 18:00 Srozum. úvod do Bible: *Dějiny a jejich bestie*, vede T. Kábrt, Městská knihovna v Chodově
- PÁTEK 28.6.** 15:30 Pro děti: Pathfinder, 19:00 Velký příběh Bible s Kábrtovými, modlitebna Kraslická 494
- SOBOTA 29.6.** 9:30 Sobotní škola: *Abychom nezapomněli (Malachiáš)*, 11:00 **Večeře Páně**: B. Zámečník, 13:00 Posezení u prostřeného stolu, modlitebna Kraslická 494

Více na webu ://sokolov.casd.cz

Za zdravím do Jizerek

Společnost Prameny zdraví zve na rekondiční pobyt v Jizerských horách od 30.6. do 7.7. v nabídce „last minute“, tedy se slevou. Namísto původních 5550 stojí teď jen 4445 korun. Více informací čeká na telefonu 226886861, 737303796.

Redakce: Ivana Chalupová, e-mail cest_le_bon@volny.cz